butlletí d'informació

per catalunya
lliure i
socialista

ARA

edita:
FRONT NACIONAL DE CATALUNYA

- Nº 11 -

setembre 1966

ACTUALITAT DE L'ONZE DE SETEMBRE

Caminar silenciosos davant del lloc on hi havia l'estàtua simbòlica de l'acció dels catalans de 1714 s'ha convertit en una tradició. La clandestinitat ens obliga a un silenci recollit, però no a una renúncia. La nostra presència commemorativa davant del lloc buit és un acte afirmatiu dels catalans d'ara.

Hem vist moltes commemoracions d'aquesta data: unes eren triomfals, una mica folklòriques, que servien magnificament per a una expansió del sentiment català, però en realitat adormien la seva consciència; d'altres eren més recollides, més íntimes, però invitaven a un sentiment de lamentacions masoquista. Ni les unes ni les altres poden ésser, ara, les nostres commemoracions.

El record del passat, la lliçó del passat no es pot limitar a una simple commemoració. Caldria que el sacrifici que feren els catalans de l'any 1714 fos una pauta d'acció per als catalans d'ara.

La història no és res, no representa res, no significa res, si no porta en si mateixa un estímul. I aquest estímul ha d'ésser que la nostra fidelitat a la comunitat catalana sigui una adhesió de cada dia, de cada hora, un lliurament total.

La lliçó de la història és més dura, exigeix de nosaltres alguna cosa més que no el simple fet de lloar els passats. Només amb els nostres actes podrem ésser la seva continuïtat. Seria massa còmode viure de l'heroisme dels homes que ho donaren tot per a defensar la nostra comunitat l'any 1714.

Cal que ens plantegem el moment present de la nostra comunitat i cal, també, que fem un repàs de la nostra pròpia actitud, del nostre estat d'esperit, de la nostra fidelitat, del nostre esforç.

Seria un record inútil si ens limitéssim a tirar unes flors al sacrifici dels passats i no hi aportéssim el nostre d'esforç; seria tot inútil si les nostres flors fossin simplement la nostra fugida davant de la responsabilitat que hem de prendre respecte la nostra comunitat a l'hora present.

El nostre país per a subsistir, per a reconstruir-se, per a afirmar-se definitivament amb estructures estatals pròpies li sobren commemoracions i li falten les adhesions entusiastes, definitives, de tots els catalans d'ara.

Si tenim la pretensió de servir el país, el nostre, ens cal fer una donació total de nosaltres mateixos a la comunitat. Almenys aquesta és l'única lliçó vàlida que podem treure d'aquells catalans que varen morir a la ciutat de Barcelona aquell 11 de setembre de 1714.

ACTUALITAT

Qualsevulga que hagi estat l'objectiu que el règim es proposava cobrir amb la Llei de Premsa, aquesta ha tingut una virtut; ha posat damunt de la taula la preocupació que, sense excepció, experimenten els ciutadans de l'Estat espanyol, causada per l'envelliment del règim. És a dir, per l'envelliment del general Franco.

Això es pot acabar, això s'acaba, això s'ha acabat. Aquestes són les formulacions que es fan, segons el tarannà, el temperament, les esperances o els temors de cadascú.

A través de la premsa, sobre tot, la de Madrid, ens ha estat possible de conèixer les diferents alternatives que sorgeixen. Les alternatives que es proposen els personatges i els grups vinculats tots ells, en una o altra forma, amb major o menor intensitat, al règim imperant. Cal aclarir tot seguit que totes i cadascuna de les alternatives, ignoren l'opinió pública. Almenys, per ara. I per ara no hem llegit cap mena de declaració explícita que en faci referència.

Les diferents alternatives, per altra part, posen de manifest que el règim manca totalment de coherència. No es tracta, doncs, de la fi d'una etapa caracteritzada per l'exercici del poder d'un general victoriós, que ha forjat en trenta anys l'instrument que el continua. Es tracta de la fi del règim tot simplement. Les alternatives proposades signifiquenqque la constel.lació de forces que li presta suport, ha esclatat en bocins. Virtualment, el règim és un cadàver vivent que es mou per inèrcia.

Les fórmules elaborades a les actuals residències de poder-poder simplement reflex- pateixen el vici d'origen d'ignorar, com hem dit, l'opinió pública, segrestada durant trenta anys, i per tant, no tenen altre valor que el d'hipotesi amb molt limitades possibilitats, posat que la major o menor dosi de continuisme que les inspira, resulta un impossible físic.

En efecte, no hi ha res a continuar, sino és el poder personal i aquesta és justament la solució que cal excloure en forma absoluta. Aquest és l'impossible físic.

Altres solucions proposades apunten obertament un augment de la representativitat, dins, ben entès, de les formulacions bàsiques del "Movimiento". Altres, pledegen una monarquia més o menys constitucional. I d'altres encara un cert republicanisme de tall nasserià o benbellista, fàcil de concebre, però no aplicable a les nostres latituds; a un cos social de base, a fi de comptes, europea.

En definitiva, hom intenta limitar el problema a la "successió", quan, en realitat, la força de les coses i el pes de les vigències europees exigeixen un canvi radical.

Els esdeveniments de l'any 1966 protagonitzats pels elements de l'altre costat de la barricada: universitaris, obrers, clergues manifestants, no són altra cosa que l'expressió de l'afany d'un canvi radical, dut a terme en forma cívica, al carrer, amb la completa adhesió d'aqueixa opinió pública segrestada. La violència i l'anticivisme han anat a càrrec de la força diem-ne pública.

Del carrer, el règim n'ha fet la palestra única on el poble pot fer sentir la seva veu. No és una veu violenta, ans al contrari, cerca diàleg. No és una veu inspirada pel record de la guerra civil, l'esperit de la qual ha estat abandonat des de fa molt de temps; entre altres coses perquè les joves promocions, que militen totes sense excepció al costat del poble, no admetrien el plantejament basat en la problemàtica de l'any 1936.

Cada vegada es fa sentir més la veu del poble, cansat de tuteles per a continuar-les admetent. Cada vegada són més nombrosos els estaments que es mostren d'acord en exigir un règim basat en la plena representativitat i en la real participació.

Serà possible que un interlocutor vàlid no reculli la proposta de diàleg ?

El pensament, en certa manera manifest, de les dretes -les que hi són invitades- és que sempre hi són a temps. Això pot resultar cert o pot resultar fals. Tot depèn de com s'arriba al canvi. De com hi arribem tots, els uns i els altres. No pensem que sigui una política prudent diferir les coses indefinidament. El resultat del diàleg depèn de la força o de la debilitat de les posicions de partida en gran part. O dit en altres termes, les dretes han de pensar una política en funció del país. Trenta anys de deixar-se suplantar i d'aprofitar-se, són molts anys. Molts anys de pecar que freturen un redreçament i un examen de consciència.

Una política que ha de sortir al carrer on ens podem trobar per a encetar el diàleg.

Nosaltres ja hi som i no ens en mourem.

Carles Gener

CRONICA UNIVERSITARIA

L'existència del Sindicat Democràtic és ja un fet. Les eleccions lliures, el boicot a les oficials, la repressió portada a cap pel rector, les vagues i les Assemblees de Facultat i de Districte, foren els esdeveniments que precediren la constitució del Sindicat Democràtic (9 de març de 1966), fet que demostrà la maduresa dels estudiants de Catalunya. Les jornades dels Caputxins van donar el cop de gràcia a les APE.

La constitució del Sindicat sota un règim com el franquista no cal dir que ha impressionat i ha tingut un gran ressó a l'estranger.

Un cop constituït, malgrat l'acció de la policia contra els intel·lectuals i estudiants que hi van participar, el Sindicat no ha parat les seves activitats. Cal destacar els viatjes immediats fets a d'altres districtes per tal de promoure tota activitat en el mateix sentit i la celebració per tercera vegada consecutiva de la Setmana de Renovació Universitària (19-22 d'abril). Durant aquests dies foren llegides les quatre ponències següents:

1) Història del moviment sindical de la Universitat de Barcelona des de la República fins a l'acció d'aquests darrers anys.
2) La investigació i l'ensenyament a la Universitat.
3) Els problemes socio-econòmics de la Universitat.
4) Els problemes polítics de la Universitat.

Destaquem d'entre les ponències, la que hem esmentat primer, que fou llegida el primer dia a la Facultat de Lletres, en la qual hom va posar de relleu l'acció que la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (FNEC) ha portat i porta a cap dins de la Universitat.

La FNEC és la plataforma a partir de la qual ha estat possible la creació de l'actual situació universitària, perquè difícilment podríem haver arribat a l'estadi actual sense la lluita dura i perillosa que la FNEC va dur contra les forces reaccionàries durant els primers anys del feixisme i sense la intervenció actual dels seus membres en tots els fets universitaris.

El curs 65-66 significa un repte perillós pel govern, cal doncs continuar en aquesta línia. Per altra banda l'èxit, encara que parcial, de les reivindicacions sindicals dels estudiants representa un estímul per a les altres forces socials que lluiten per la representativitat de llurs organismes sindicals i per la llibertat de Catalunya.

Els objectius universitaris han estat només en part assolits perquè tal com diu la mateixa FNEC en el seu manifesf d'abril de 1966 "cal anar més enllà de la simple acció sindical, cal una tasca de sensibilització política" que no és altra que la de fer prendre consciència als universitaris de la realitat política de la nostra societat amb tots els problemes que aquesta té plantejats sobre tot en la qüestió nacional i social. Així FNEC té una doble reivindicació: a) en el terreny estrictament sindical, b) en el terreny polític.

Dins les perspectives del curs que ve s'han de preveure obstacles que poden posar en perill la continuïtat del Sindicat Democràtic, sempre subjecte a una existència poc sòlida degut a la seva activitat pública dins d'un govern totalitari.

Però no hi ha dubte que els obstacles seran salvats gràcies a la identificació de tots els estudiants amb el Sindicat. A més, tota mesura de repressió ha augmentat la combativitat dels estudiants fins i tot dels més passius.

L'any 1966-67 haurà d'ésser un any de consolidació del sindicat i amb més fermesa encara que el curs 65-66 cal anar a les eleccions del Sindicat Democràtic i amb noves reivindicacions.

Els estudiants tenen a les mans exigències molt concretes a fer relacionades amb els fets de l'any passat: sobresseïment de tots els expedients i de totes les sancions i tenen també davant seu unes noves fites a assolir en la lluita per a la llibertat que surten del marc exclusivament sindical però, que no es poden descartar si considerem la Universitat un organisme vivent i integrat dins d'una societat concreta i en un moment determinat, són la consecució d'una Universitat Catalana i d'una Universitat no classista. Lluita, doncs, veritablement política i per tant molt més difícil i arriscada que la portada fins ara.

Preveiem que, en aquesta segona etapa, FNEC, com a grup polititzat del Sindicat, encara té un paper molt més important a fer i creiem que la nova lluita comporta no tan sols, com la duta fins ara, l'intent d'obrir una esquerda dins del règim, sinó la total supressió d'aquest.

Cal mantenir doncs, la fermesa en el present curs, sense afluixar gens en la lluita. No deixar-se arrabassar el que ha estat assolit i no aturar-se, sinó que, més que mai, continuar en la lluita per una representació autènticament democràtica i en definitiva per la nostra Universitat.

Maria Ventura